

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: **Bc. P. H.**, bytom O. X., okres H., v zastúpení *Mgr. Ing. Jaroslavom Pencom, advokátom, Nejedlého 47, Bratislava*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p. SLV-PS-PK-18/2012 zo dňa 22.3.2012, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2013, č. k. 5S 203/2012-60, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2013, č. k. 5S 203/2012-60, **z r u š u j e** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15.10.2013, č. k. 5S 203/2012-60, zrušil podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. žalobou napadnuté rozhodnutie č. SLV-PS-PK-18/2012 zo dňa 22.3.2012, ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 544 zo dňa 20.12.2011, ktorým bol žalobca podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z.) prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, pretože zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov

štátnej služby. Na náhradu trov konania zaviazal krajský súd žalovaného v sume 450,76 eura k rukám právneho zástupcu žalobcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca bol z pomeru príslušníka policajného zboru prepustený na tom skutkovom základe, že dňa 4.11.2011 asi o 23:30 hod. v čase mimo výkonu štátnej služby viedol v katastri obci L. v smere jazdy na Humenné osobné motorové vozidlo zn. Renault Scenic, ev. č. HE 510AY, pričom sa plne nevenoval vedeniu vozidla, nesledoval situáciu v cestnej premávke, neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, podmienkam, stavu a povahe vozovky, zišiel vozidlom mimo cesty do priekopy v pravo v smere jazdy, kde pred rodinným domom č. 172 narazil do mostíka cez priekopu. Tu vozidlo odhodilo do priekopy a následne narazil do mostíka pred rodinným domom č. 67. Na motorovom vozidle vznikla škoda vo výške 3 000 -eur a poškodením mostíka pred rodinným domom č. 67 vznikla škoda, ktorá bola na mieste odhadnutá na 250,- Eur. Žalobca sa mal následne dohodnúť s M. K. z L., že on dá vozidlo odtiahnuť a v prípade potreby uvedie, že vozidlo v čase dopravnej nehody riadil. Z miesta nehody sa vozidlo snažil pomocou nákladného motorového vozidla odstrániť G. O. z L., v čom mu zabránila privolaná hliadka PZ. Z miesta dopravnej nehody žalobca odišiel do miesta bydliska, kde (v čase keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol) podľa vlastného vyjadrenia vypil jedno desaťstupňové pivo a presne nezistené množstvo domácej slivovice. Počas šetrenia dopravnej nehody maril jej objasňovanie tým, že po návrate na miesto nehody, uviedol, že vozidlo v čase dopravnej nehody viedol M. K.. Krajský súd ďalej skonštatoval, že žalobca počas celého konania ako i v samotnej žalobe tvrdil, že nespôsobil dopravnú nehodu, ale iba škodovú udalosť a preto nebol povinný túto udalosť nikomu nahlásiť. Krajský súd sa poukazovaním na znenie ust. § 64 ods. 1 a § 64 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. stotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že spôsobil iba škodovú udalosť a to na základe podkladov založených v administratívnom spise z ktorých nevyplývalo, že by konaním žalobcu vznikla niekomu inému škoda. Svedeckými výpoveďami J. R. zo dňa 25.11.2011, M. R. zo dňa 28.11.2011, T. R. zo dňa 23.11.2011 a A. G. zo dňa 5.11.2011 nebola preukázaná škoda na ich majetku v súvislosti s udalosťou zo dňa 4.11.2011. Taktiež z fotodokumentácie k dopravnej nehode spracovanej npor. F. M. a npor. M. B. nevyplýva, že mostík pred domom č. 67 bol poškodený.

V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že každé konanie a rozhodnutie v konaní, ktoré je jeho výsledkom, musí vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, je vykonané v primeranom rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V predmetnej veci žalovaný jednoznačne stanovil, že udalosť ktorú spôsobil žalobca je dopravná nehoda, čo však nie je možné jednoznačne tvrdiť na základe dôkazov zabezpečených žalovaným. Taktiež zdôraznil, že prvostupňový správny orgán nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom (návrhy na doplnenie dokazovania), nevysporiadal sa so žalobcom predloženým znaleckým posudkom MUDr. J. Z. a znaleckým posudkom vypracovaným Úradom súdneho lekárstva a foreznej traumatológie Žilina, ani s tvrdením, že prístroj, ktorým mu bol meraný alkohol z dychu mal platnosť overenia kalibrácie do 18.2.2011, čo vyhodnotil ako rozporné s ust. § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z. Záverom konštatoval, že v konaní správnych orgánov musí byť okrem iného dodržaná zásada zákonnosti a princíp proporcionality, pretože výklad ustanovení zákona musí byť v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v súlade s Ústavou t.j. ústavnými princípmi.

Vzhľadom na uvedené rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. zrušil, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce sa posúdenie veci.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalovaný sa v predmetnej veci v plnom rozsahu pridržiaval svojho vyjadrenia k podanej žalobe. Žalovaný vzhľadom na konštatovanie krajského súdu o porušení ust. § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z., keď nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, pričom mal za to, že zistenie skutkového stavu žalovaným bolo nepostačujúce na posúdenie veci poukázal na to, že dôkazy ktoré boli vo veci zhromaždené a vyhodnotené boli zadovážené v súlade so zákonom a boli postačujúce na vydanie rozhodnutia. Dôkazmi bolo žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na súdnu prax Ústavného súdu SR napr. na rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 150/03-41 zo dňa 27.8.2003 podľa ktorého *„na ústavnosť odôvodnenia nie je totiž potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné*

okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné“.

Žalovaný ďalej v dôvodoch odvolania poukazuje na znenie ust. § 250i ods. 1 O.s.p. má za to, že správny súd sa pri preskúvaní zákonnosti v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Z uvedeného v zhode s právnymi názormi NS SR vyvodil záver, že správne súdnictvo nie je pokračovaním správneho konania a pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav zistený správnym orgánom. Okrem toho zdôraznil, že v zmysle ustáleného názoru NS SR je posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. (NS SR sp. zn. 1 Sžo 33/2008, 3 Sžo 15/2011, 3Sžo 21/2011).

Žalovaný mal za to, že vykonaným šetrením (§ 233 zák. č. 73/1998 Z. z.) v predmetnej veci bolo protiprávne konanie žalobcovi preukázané dôkazmi, ktoré boli zhromaždené a vyhodnotené v súlade so zákonom.

Žalovaný v súvislosti s posúdením predmetnej udalosti krajským súdom ako škodovej udalosti citovaním ustanovení §§ 64 ods. 1, 2,3 ako i ust. § 66 ods.1,6 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 8/2009 Z. z.) vyvodil opačný právny záver, nakoľko žalobca si nesplnil niektoré povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 66 ods. 6 citovaného zákona a v takom prípade sa aj škodová udalosť považuje za dopravnú nehodu. Okrem iného poukázal žalovaný aj na to, že podľa ust. § 65 písm. b) citovaného zákona je účastník dopravnej nehody povinný zdržať sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku. Podľa názoru žalovaného sa žalobca v danom prípade čestne a zodpovedne nezachoval, ba konal v hrubom rozpore so služobnou prísahou.

Žalovaný uviedol, že skutočný stav veci bol zistený vlastným šetrením, ktorý ako dôkazy v zmysle ust. § 238 zák. č. 73/1998 Z. z. využil výsledky šetrenia, na základe ktorého zabezpečil kompletný spisový materiál ODI OR PZ v Humennom, č. p. ORP-P-392/ODI1-HE-2011 obsahujúci o. i. záznam predmetnej dopravnej nehody zo dňa 4.11.2011 s popisáním skutkového deja dopravnej nehody a jej okolností, zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody, fotokópie príslušných zápisov o dychovej skúške a ďalší dokumentačný materiál. Ďalej uviedol, že ako dôkazy zabezpečil písomné vyjadrenie (záznam) žalobcu zo dňa 14.11.2011, zápisnicu o jeho výsluchu ako obvineného i ako účastníka konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, množstvo svedeckých výpovedí vo forme zápisníc o výsluchu osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, odborné vyjadrenie KEU PZ Košice č. p. PPZ-KEU-KE-EXP-2011/3826 zo dňa 15.11.2011, prezenčné listiny o oboznámení žalobcu s internými predpismi žalovaného, prehľad o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach žalobcu, zhodnotenie služobnej činnosti žalobcu, stanovisko ZO OZP v SR č. 10-25 Humenné a ďalšie súvisiace písomnosti, ktoré sú súčasťou priloženého spisu. Skonštatoval, že teda skutočne bolo dostatočne zistené a preukázané, že žalobca nehodu neohlásil policajtom a následne svojím konaním maril jej objektívne prešetrenie svojím odchodom z jej miesta pred príchodom policajtov prešetrujúcich nehodu, ako aj požitím alkoholických nápojov po nej.

Svoj postup pri rozhodovaní v predmetnej veci vyhodnotil ako súladný s ust. § 238 ods. 4 zák. č. 73/1998 Zb., podľa ktorého oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záväznými právnymi názormi a záväznou judikatúrou NS SR prípadne ÚS SR, pričom dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním uvedeným v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

S návrhmi žalobcu sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s tým záverom, že ich ako účelové odmietol. Mal za to, že bol oprávnený rozhodnúť, ktoré dôkazy a v akom rozsahu budú vykonané a ktoré skutočnosti stačí osvedčiť inými podkladmi. Zdôraznil, že hodnotenie vykonaných dôkazov je vecou správnej úvahy žalovaného, ktorý posudzuje, či určitá skutočnosť sa má považovať za dokázanú, či vykonané dôkazy postačujú alebo je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, alebo je potrebné si obstať

ešte iné podklady pre rozhodnutie. Právo hodnotenia dôkazov prislúcha žalovanému a súd sa zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver. Žalovaný skonštatoval, že žalobcovi bolo zhromaždenými dôkazmi preukázané protiprávne konanie a tým bola vytvorená prekážka pre jeho ďalšie zotrvanie v služobnom pomere z hľadiska nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Záverom poukázal na to, že každý príslušník PZ a zvlášť ak ide o policajta, ktorý bol ustanovený v riadiacej funkcii a má byť príkladom v dodržiavaní služobnej prísahy a služobných povinností má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim povolaním a profesiou má svojim chovaním byť vzorom vo vzťahu nielen svojim podriadeným ale aj ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. V predmetnej veci boli skutočnosti k uplatneniu dôvodu prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ v okamihu prepustenia dané a obe rozhodnutia boli podľa jeho názoru vydané v súlade so zákonom.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdiť. Zotrval na svojom názore, že žalovaný v konaní o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru nepostupoval v súlade s ust. § 233 a § 238 zák. č. 73/1998 Z. z., keď pred vydaním rozhodnutia nevykonal presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Protiprávne konanie žalobcu nebolo, podľa jeho názoru vykonanými dôkazmi dostatočne zistené a preukázané. Spochybňujúc tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca bol v čase udalostí pod vplyvom návykovej látky - alkoholu ktorý opiera o dôkaz – výsledok dychovej skúšky zo dňa 5.11.2012 o 3:11 hod a o 3,37 hod uviedol, že bolo známe že prístroj na testovanie alkoholu mal platnosť kalibrácie do 18.2.2011, a preto takto vykonaný dôkaz nemôže byť zákonným dôkazom. Taktiež má za to, že v sa v danom prípade nejednalo o dopravnú nehodu ale iba o škodovú udalosť. Podľa názoru žalobcu, ktorý prezentoval vo svojom vyjadrení k odvolaniu správny orgán konal nezákonne, keď neprijal dôkazy navrhnuté žalobcom do konania s tým, že ich považuje za účelové v snahe vyhnúť sa postihu za protiprávne konanie, pretože týmto porušil právo žalobcu navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení a obhajovať sa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovaného č.p. SLV-PS-PK-18/2012 zo dňa 22.3.2012 z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 544 zo dňa 20.12.2011, ktorým bol žalobca podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, tak, že rozklad podľa § 243 ods. 4 uvedeného zákona zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým rozhodnutím bol žalobca s konečnou platnosťou prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z..

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť z dôvodu jeho nesprávneho právneho posúdenia.

Odvolačí súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa ust. § 1 ods. 1,2 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba").

Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby,

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 citovaného zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 243 ods. 3 citovaného zákona, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po preskúmaní rozsahu odvolania žalovaného stotožnil s tam uvedenými dôvodmi, ktoré spochybňujú záver krajského súdu v predmetnej veci o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia z dôvodu nedostatočne zisteného skutočného stavu pre posúdenie veci. Žalobca v samotnej žalobe namietal, že spôsobil iba poistnú udalosť a že v čase jej spôsobenia nebol pod vplyvom alkoholu, čo bolo podľa jeho tvrdenia potvrdené aj znaleckými posudkami. Pripustil pochybenie avšak namietal, že by bolo tak závažné, že by sa dalo kvalifikovať ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti. Krajský súd napriek zneniu ust. § 250i O.s.p. konštatoval, že žalobca spôsobil iba škodovú udalosť vychádzajúc pri tom z podkladov založených v administratívnom spise z ktorých podľa jeho názoru nevyplývalo, že by konaním žalobcu vznikla niekomu inému škoda. Z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by krajský súd vykonal v súlade s ust. § 250i ods. 2 O.s.p. dokazovanie, ktoré by uvedené konštatovanie preukazovalo, čím v podstate zasiahol do kompetencie správneho orgánu a nad rámec

nahradiť jeho činnosť pri zisťovaní skutkového stavu. Správny súd sa pri preskúmaní rozhodnutia zameriava na preskúmanie jeho zákonnosti teda, či konkrétne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Výnimkou z tohto pravidla je tzv. plná jurisdikcia, formulovaná v ust. § 250i ods. 2 O.s.p. na základe ktorej môže súd vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Tak ako už bolo vyššie zmienené, krajský súd žiadne dokazovanie v súlade s citovaným ustanovením nevykonával a svoje konštatovanie odvodil iba z podkladov založených v administratívnom spise čo je neprípustné. Taktiež v súvislosti so vznikom škody sa nezakladá na pravde záver krajského súdu o tom, že nevznikla žiadna škoda na majetku iného. Udalosť bola na základe oznámenia o dopravnej nehode privolanou hliadkou riešená ako dopravná nehoda, poškodenie mostíka pred domom č. 67 bolo hliadkou, tak ako to vyplýva z administratívneho spisu zadokumentované, taktiež výpoveďami J. a T. R., ktorý však následne svoju výpoveď zmenili s tým, že ku žiadnej škode nedošlo. Uvedená skutočnosť však, nie je aj tak, podľa názoru odvolacieho súdu pre posúdenie prepustenia žalobcu z pomeru príslušníka policajného zboru právne relevantná.

Okrem iného neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že krajský súd preskúmal rozhodnutie nad rámec žalobou vymedzených námietok. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca svojim písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 8.7.2013 doplnil žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, v ktorom namietal skutočnosti z ktorých krajský súd vychádzal pri posudzovaní zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia a ktoré viedli krajský súd k prijatiu záveru o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia z dôvodu uvedeného v ust. § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. V konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je osobitne upravená lehota na podanie žaloby (bližšie pozri ust. § 250b ods. 1 O.s.p.), ktorá je dvojmesačná, čím je vyjadrená striktná koncentračná zásada. Po uplynutí tejto lehoty nemožno dôvody žaloby rozširovať, pretože by išlo o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§ 250h ods. 1). V danom prípade žalobca rozšíril dôvody svojej žaloby po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, ktorá uplynula dňa 28.5.2012, preto súd nemal na uvedené podanie prihliadať a mal preskúmať rozhodnutie v rozsahu žalobných námietok. Napriek uvedenému má odvolací súd za to, že to či možno skutok kvalifikovať ako škodovú udalosť alebo dopravnú nehodu

je pre posúdenie naplnenia dôvodov na prepustenie žalobcu z pomeru príslušníka policajného zboru právne irelevantné, nakoľko zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo o.i. v marení objektívneho prešetrenia nehody, požití alkoholických nápojov po nej (nie pred nehodou) ako i v navádzaní inej osoby k nepravdivej výpovedi (aby uvádzala, že bola vodičom v čase nehody) a teda podľa názoru žalovaného sa neriadil právnymi predpismi, keď v čase mimo služby konal v príkrom rozpore so spoločenským postavením, úlohami a poslaním PZ (§ 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore a v rozpore s čl. I písm. a) bod 11 rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ v platnom znení a teda neplnil úlohy uložené mu zákonmi, rozkazmi a pokynmi nadriadených, nezdržal sa konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал ani služobnú disciplínu. Priebeh nehody ako aj konanie žalobcu bolo zadokumentované v kompletnom spisovom materiály ODI OR PZ v Humennom, č. p. ORP-P-392/ODI1-HE-2011, ktorý obsahoval o. i. záznam predmetnej dopravnej nehody zo dňa 4.11.2011 s popisáním skutkového deja a okolností, zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody, ktorý tvoril dôkaz podľa ust. § 238 zák. č. 71/1998 Z. z. v predmetnom správnom konaní. Odvolací súd dáva do pozornosti, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. (§ 245 ods. 2 O.s.p)

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov, konkrétne právnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli. Na základe uvedeného bude potrebné, aby krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutie v týchto intenciách v rozsahu žaloby v ďalšom konaní aj posúdil.

Konštatovanie krajského súdu o tom, že sa prvostupňový správny orgán nevysporiadal so žalobcom predloženým znaleckým posudkom MUDr. J. Z. a znaleckým posudkom

vypracovaným Úradom súdneho lekárstva a foreznej traumatológie Žilina ako i s tvrdením, že prístroj na meranie alkoholu z dychu mal platnosť overenia kalibrácie do 18.2.2011 sa nezakladá na pravde. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca síce vykonanie týchto dôkazov navrhol, avšak taktiež z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový správny orgán odmietol žalobcove návrhy na doplnenie dokazovania (list č. ORPZ-HE-VO-1068-082/2011 zo dňa 9.12.2011), pričom dôvody uviedol v predmetnej listine. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia sa s uvedeným nevysporiadal, avšak uvedený nedostatok bol poukazom na znenie ust. § 243 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z.z. odvolacím orgánom odstránený, keď ten sa v dôvodoch svojho rozhodnutia s uvedenými návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania zaoberal a rozhodnutie je z tohto pohľadu dostatočne jasné a zrozumiteľné. Podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, či bol žalobca pod vplyvom alkoholu v čase udalosti nie je pre toto konanie, ktorého predmetom je prepustenie žalobcu z pomeru príslušníka PZ relevantné a aj záver prijatý v priestupkovom konaní nie je v zásade pre správny orgán podstatný, keďže priestupkové konanie je samostatným konaním a nemá podľa konštantnej judikatúry NS SR vplyv na konanie o prepustenie žalobcu z pomeru príslušníka policajného zboru, nakoľko pri prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru sa jedná o sankciu zákona za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktorú nie je možné stotožňovať, či už s trestnoprávnou alebo priestupkovou zodpovednosťou. (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/37/2011). Okrem toho námietka týkajúca sa neplatného overenia kalibrácie Dräger Alcotest 7410 plus, ktorým bola žalobcovi stanovená hladina alkoholu v dychu po udalosti bola prvostupňovým správnym orgánom vyvrátená v tom zmysle, že sa jednalo o chybu v písaní, nakoľko z overenej kópie certifikátu o overení č. 0390/331.06/11 analyzátora dychu, výrobe číslo ARPH-0247 vyplýva, že meradlo zodpovedalo požiadavkám uvedeným v prílohe č. 25 k vyhláške ÚNMS SR č. 210/2000 Z. z. pri dodržaní § 15 ods. 6 zák. č. 142/2000 Z. z. v znení zákona č. 431/2004 Z. z. s dátumom overenia 18.8.2011 a s platnosťou overenia do 18.2.2012. (kópia certifikátu o overení č. 0390/331.06/11 je založená v administratívnom spise).

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol odvolací súd tak, že rozhodnutie krajského súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že krajský súd rozhodne v novom rozhodnutí vo veci poukazom na ust. § 224 ods. 3 O.s.p. aj o náhrade trov konania.

Podľa ust. § 226 O.s.p. v novom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2015

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mgr. Karina Fedorová